

när hon flydde från flodguden Alpheus kärlek förvandlades till en källa. Oboens expressiva ton passar utsökt för dessa korta vinjetter och de är skrivna med stor inre logik. När t.ex. Narcissus ser sitt ansikte i bäckens vattenyta, imiteras delar av melodin spegelvänt i oboens högsta register.

Trots att **Claude Debussy** var noga med att framhålla sitt franska kynne så hade han starka band med England, och ibland använde han engelska titlar på sina verk, som *Children's Corner* (1906–08). Det ska också nämnas att han föredrog te till frukost, att han gärna läppjade på whisky och att hans dotters guvernant hette miss Gibbs. Dottern föddes 1905 och hette Claude-Emma, men kallades Chouchou. Hon tillägnades denna samling med tillägget ”med ursäkt för det som kommer”. De båda stod varandra mycket nära, men hon skulle överleva sin far med bara ett år. Genom att öva på *Doctor Gradus ad Parnassum* kan man ta ytterligare ett steg mot parnassen. Det är i sig själv en etyd där man kan öva femfingerspel – men barnet börjar dagdrömma färggranna kaskader, varpå följer en kontemplativ mellandel och en sprudlande final. I ett brev antydde Debussy humoristiskt att stycket var en sorts framåtriktad, hygienisk, gymnastisk övning att spela på fastande mage varje morgon. *The Little Shepherd* – den lille herden improviserar på sin flöjt. *Gollivogg's Cakewalk* är ett av Debussys mest kända pianoverk. Men lägg märke till parodin på Tristan och Isolde i mellandelen! Konservatorieynglingen Debussy gick inte många steg utan att ha partituret till Wagners opera i famnen.

Georg Philipp Telemann var barockens store vägröjare. Hans oförtröttliga experimenterande, hans mångsidighet och hans flit banade inte minst vägen för Bach och Händel. Dessa båda giganter är ju inte direkt kända för lathet, men Telemann komponerade ändå mer än dessa båda tillsammans: 800 orkestersviter, 500 konserter, 500 kyrkokantater, 44 passioner, 40 operor ... Telemann var en uppfinnare. Många gånger formulerade han sina upptäckter i lärda teoretiska arbeten, men för det mesta visade han upp dem i form av kompositioner. Hans musik utvecklas ständigt efter oväntade vägar och formas med originella grepp. Detta resulterade i många mästerverk, men också i återvändsgränder. Och inte sällan glimtar hans stora humor fram i musiken – den får man leta efter hos Bach och Händel. Han skrev drygt 90 Triosonater mellan 1728 och 1740, och av dessa går tretton i e-moll.

Stig Jacobsson

Nästa konsert blir **Par i piano** med *Yorika Asahara* och *Mats Jansson* 14 oktober. Östgöta Blåsarsymfoniker bjuder på musik av bl.a. Debussy, Boulanger och Tjajkovskij tillsammans med dirigenten och klarinettisten *Paul Meyer* 18 oktober.

www.linkopingkammarmusik.se

2 × OBOE

Pelin Lius – oboe

Thomas Bodin – oboe

Magnus Sköld – piano

Wallenbergsalen

Östergötlands museum

30 september 2018 kl. 16.30

Konserten ges i samverkan med Östergötlands museum och med stöd av Kultur- och fritidsnämnden i Linköping, Statens kulturråd, Sensus studieförbund och Scandic i Linköping.

Program

Camille Saint-Saëns
1835–1921

Oboesonat D-dur op. 166
Andantino
Ad libitum: allegretto
Molto allegro

Franz Liszt
1811–1886

Ave Maria "Roms klockor" (S.182)

Benjamin Britten
1913–1976

Six Methamorphoses after Ovid for solo oboe. Op. 49

1. Pan
2. Phaeton
3. Niobe
4. Bacchus
5. Narcissus
6. Arethusa

Claude Debussy
1862–1918

ur *Children's Corner*
Doctor Gradus ad Parnassum
The Little Shepherd
Golliwogg's Cakewalk

Georg Philipp Telemann
1681–1767

Trio sonata i e-moll
Affettuoso
Allegro
Vivace

Alldeles mot slutet av sitt liv skrev den 86-årige **Camille Saint-Saëns** tre sonater för träblåsare: op. 166 för oboe, 167 för klarinett och 168 för fagott. Dessa verk visar med all önskvärd tydlighet att Saint-Saëns behöll sin skapande förmåga hela livet, och han var tidigt ute som musiker. Han började spela piano före tre års ålder och debuterade offentligt när han var tio. Då erbjöd han sig att som extranummer spela vilken som helst av Beethovens pianosonater – utantill! Som trettonåring började han studera vid Pariskonservatoriet. Hela livet var han oerhört flitig. Han sa vid något tillfälle att det var lika naturligt för honom att komponera som för ett äppelträd att bära frukt – och han kunde glatt orkestrera tolv timmar i sträck. Hans kompositioner utmärks av en avväpnande charm, rik melodik och elegans. Han behärskade orkesterns alla instrument. I oboesonaten, liksom i de övriga sonaterna, är blåsaren och pianisten varandras bästa vänner, och Saint-Saëns hade inga problem med att behandla oboen. Han behärskade instrumentets fördelar med briljans. Han har använt sig av en smått neoklassisk stil med tilltalande melodier och en mästerlig formbehandling.

Franz Liszt skrev flera verk med titeln Ave Maria. Andra gången han gjorde det blev det ett pianostycke skrivet 1862 för Dr Siegmund Lebert, som tog med stycket i sin lärobok *Grosse theoretisch-praktische Klavierschule*. Stycket är också känt som "Roms klockor". Liszt var nämligen i Rom på 1860-talet efter att ha misslyckats med att få gifta sig med prinsessan Carolyne zu Sayn-Wittgenstein, eftersom den ryska regeringen (och hennes make) motsatte sig det. Men de här åren gav honom värre tragedier än så: hans son Daniel dog liksom hans dotter Blandine. Liszt drog sig tillbaka till ett kloster utanför Rom sent 1862, och där skrev han detta känslomässigt starka verk, som börjar så stilla men som snart ställer krav på interpreten att hålla isär melodi och ackompanjemang. Mot slutet måste pianisten spela pianissimo längst ut på båda ändarna av klaviaturen.

Benjamin Britten skrev sina Metamorfoser till 1951 års Aldeburghfestival, och de framfördes med oboisten och publiken placerade i ekor på sjön. Satstitlarna refererar till välkända gestalter i den grekiska mytologin och presenterar dramatiska scener i lyrisk form, så som man lärt känna dem i Ovidius skrifter. Britten har försett varje sats med ett litet motto som beskriver vilka förvandlingar gestalterna genomgår: PAN som spelade på en vassrörslöjt – som var Syrix. PHAETON som färdades med solens vagn en dag och som kastades i floden Padus var en blix. NIOBE som när hon beklagade sina fjorton barns död förvandlades till ett berg. BACCHUS vid vars fester man hör ljudet av snattrade kvinnors skvallrande tungor och pojknas rop. NARCISSUS som förälskade sig i sin egen bild och blev en blomma. ARETHUSA som